

מדי לילה נערכות

סעודות השחיתות

בתל אביב

שישליק
תוצרת בית מכין דוד חולי צריכים לדעת את העבודה כדי להכין שישליק.

בחזק הטבע, כמו כל שימחה אחרת. את התקציב לאוכל מחלקים בין כל המשתתפים ואת המשקאות הביא האב השמח. מנורת הנפט היא חלק מהציוד הקבוע, כדי לראות אם האוכל טוב.

אורגיה של אוכל
מסביב לשולחן, עורכים בני-מישפחות חורי, ג'מל וקטן. חגיגת יום-ההולדת של יעקוב חורי, בו השנה, נערכה

החנותנים בבשר החיי

מבט לחדשות
רואים בני מישפחת טובים מבתיים על הדשא. פורשים את השמיכות, אחרי האוכל, וצופים בכל התוכניות. זה יותר קריר מאשר בבית. ככה גם שומרים על איחוד מישפחה, ולידים יש מה לעשות.

ומסך-עשן כבד מיתמר מעל לכל. העובדה שהמקום אינו מצוייד בתאורה, במים, או בצידוקמפינג אחר, אינה מפריעה למאות תושבי בתיים, חולון, יפו ושכונותיה הדרומיות של תל-אביב להגיע הנה בהמוניהם, ולהביא עימם טונות של אוכל, מיתקני גריל, טרנזיסטורים והרבה ילדים. לפעמים גם משאירים את מה שלא הספיקו לאכול לבאים אחרים.

אין תקציב לסרטים

מישפחת ענבר, מישפחת מזרחי ו-מישפחת מוגרבי, כולן מבתיים, באו יחד להעביר את הערב באכילה, שתייה ורכילות. מרגלית ענבר מספרת: "אנחנו באנו כמה חמולות, אין לנו תקציב לסרטים, ובשבילנו זו חוויה להיות פה. שלושה-ארבע משפחות לא עולה יותר מאלף לירות, בלי שתייה וסלטים. לפעמים במקום בשר אנחנו אוכלים שדיים של פרה. זה יוצא יותר זול מבשר. זה הכל תוצרת בית. כולנו גרים באותה שכונה, ותמיד יש לנו על מה לדבר."

זוג צעיר
מרמת'ג, זלמן ואווה דיאמנט, באים פעמיים בשבוע לתפוס פינה עם הילדים, ולנשום קצת אוויר טוב. הילדים אוהבים להרדם על הדשא וגם התיאבון יותר גדול. לא עושים גריל, אבל מביאים סנדוויצ'ים.

קצינות בשר עגולות או מוארכות ממתונות על מגש גדול, לפני שהן נזרקות לגחלים הלוחשות. גבר עב-בשר לבוש גופיה ומכנסיים-קצרים, מגבת משר תלשלת ממכנסיו, מנסה להפיח חיים ב-גחלים, באמצעות מניפת-קרטון מאולתרת. לצידו, על שמיכה, יושבות שתי נשים, שמלותיהן מופשלות. האחת קולפת תפוחי-אדמה, והשנייה חותכת ירקות עד דוק. מעל לתפוחי-האדמה, הקצינות, והסלטים הססגוניים, מקפצים זאטוטים כשהם עירוי מים בחלק גופם העליון. ברקע, מוסיקה מזרחית, הבוקעת ממכונית הסוסיטא ש-משמשת כמחסן-מוזון-נייד. זיאקי חדריה, האיש שאצל הפחמים, מסביר את התמונה כולה: "הם לנו בתוך הבתים, או באים לגן להתפרק. יושבים פה איזה שעתיים, אוכלים ונהנים מהאוויר הטוב. בטלוויזיה אין שום דבר, רק קונצרטים. הילדים בר-חופש, וצריך לעשות איתם משהו. חוץ מזה גם אנחנו המבוגרים נהנים."
חזיון זה הינו חלק מ"הפנינג" המוגי ש-נערך מדי ערב בגן צ'רלס קלור על כביש הרברט סמואל, המחבר את תל-אביב עם יפו. הדשא לשעבר, של הגן החשוך, זרוע מאת אנשים ומכוניות. הצפיפות גדולה